

Predica de la Krefeld

2 august 2008, ora 19.30

Ewald Frank

Fiți bineveniți în Numele scump al Domnului nostru. Simțiți-vă ca acasă. Un poet scrie: „aruncă asupra lui Isus toate poverile tale”. Acest lucru îl putem face noi acum, punând deoparte orice, aducându-l la cruce, încrezându-ne în Domnul. El o va face bine. Simțiți-vă liberi în mijlocul nostru. Îmi aduc aminte că atunci când am fost în Venezuela, vizitându-i pe frați, după felul cum am fost primit, așa a dat Dumnezeu binecuvântarea. Suntem foarte recunoscători pentru faptul că ne putem aduna ca să ascultăm Cuvântul, să-l credem, după care să acționăm conform cu acesta. Am saluturi din Kenya, Uganda, Tanzania, Camerun. Dumnezeu a binecuvântat peste măsură. De data asta m-au însoțit cinci frați. Unul dintre ei stă aici, în primul rând. E fratele Inodi din Orleans, Franța. Apoi, fratele Deo din Kigali, Ruanda, fratele George din Kinshasa, fratele Prosper și Neagy. A fost minunat. Am decolat și aterizat de 10 ori, dar s-a meritat. Mulțumiri lui Dumnezeu pentru toți frații și surorile risipiți prin toată Africa și pe care Domnul i-a chemat afară prin harul Lui. Și ultimii vor fi chemați.

Domnul Dumnezeu să îi binecuvânteze din bogăția harului Său pe toți cei uniți cu El și cu noi! În special în acest week-end, El să ne vorbească și să ne dea o inimă binevoitoare, credincioasă și ascultătoare, ca să putem fi aduși în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu, să putem încheia alergarea, cursa, până vom trece de la credință la vedere. Îi văd pe frații din Chile. Nu știu dacă vă place că vă cer să vă ridicați. Bineînțeles. Un cuplu credincios și binecuvântat, Schurgelis. Domnul să vă binecuvânteze!

Voi știți că mă leagă ceva de frații din Chile, ca și de voi toți. E o experiență aparte. Dumnezeu a dat mult har ca din credincioșii care au fost duși în rătăcire....Dar cine nu este astăzi dus în rătăcire? Lumea întreagă este mințită și înșelată, și Dumnezeu și-a chemat afară pe ai Lui. Azi așteptăm de la Dumnezeu o minune extraordinară. Aș vrea să întreb dacă prietenii noștri din Kosovo sunt astăzi aici. Ei aparțin de religia islamică. Ridicați-vă, vă rog! Iată-i, la balcon. Sunt 8

persoane. Sunt aici pentru prima dată. Ei sunt de credință musulmană. Noi am vorbit deja astăzi, ne-am rugat împreună în birou și am mulțumit Domnului. Inimile sunt deschise pentru a-L primi pe Isus Hristos. El nu poate fi comparat cu nici un proroc. EL este DOMNUL! Același ieri, azi și în veci! El s-a făcut om de dragul omenirii, ca să moară, aici pe pământ, în trupul Lui de carne, pentru a ne răscumpăra.

Azi vom avea o oră biblică. Ați observat cu toții că la vârsta de 75 nu mai ești ca la 25. 25 de ani aveam acum 50 de ani. Am spus-o deja ultima dată că în iunie 1958 am tradus primele cinci predici ale fratelui Branham. Le-am primit și cu ele m-am întors. Fratele Branham mi-a spus: „frate Frank, tu te vei întoarce în Germania cu acest mesaj”. Privesc înapoi asupra ultimilor 50 de ani, ba mai mult de 50 de ani. Ca să fiu exact, privesc în urmă cu 60 de ani. În 1948 am trăit întoarcerea la Hristos, și mi-am dedicat viața Lui. Din acel moment, am trăit, cu adevărat, numai pentru El. Sper să nu audă nimeni care ar putea fi afectat, dar orice alt lucru a fost pe locul doi toată viața mea. Toată viața Domnul a fost pe primul loc. Restul lucrurilor erau pe locul doi.

În special după ce am primit chemarea, de când am început să împart hrana și de când am început să călătoresc din oraș în oraș și din țară în țară, aceasta mi-a umplut tot timpul. Nu mai aveam timp. Mi-am folosit tot timpul pentru Domnul, până noaptea târziu. Scrisorile circulare trebuiau scrise, predicile trebuiau traduse. Toate acestea necesitau timp. Pentru toate acestea am avut timp. Apoi am aflat că fratele Branham a fost un om trimis de Dumnezeu, cu un mesaj divin pentru timpul nostru. O spunem de dragul adevărului: noi toți am fi rămas pe căile noastre proprii, nu am fi avut nicio orientare spirituală dacă Dumnezeu nu și-ar fi trimis slujitorul și prorocul, ca să ne arate calea înapoi la Dumnezeu, ca să predice din nou învățăturile biblice și prin cuvântul prorociei să ne dea orientarea pentru timpul sfârșitului și pentru tot planul de mântuire.

Le spunem tuturor celor care ascultă și privesc: vă rugăm, înțelegeți-ne, iar dacă ne înțelegeți pe noi, veți înțelege planul lui Dumnezeu, planul Lui de mântuire cu omenirea. Apoi, am aflat că în cele 1150 de predici ale fratelui Branham, omul lui Dumnezeu a folosit de 1615 ori expresia „Așa vorbește Domnul”. M-a copleșit cu adevărat și mi-aș fi dorit să fi exprimat mai bine ce simt acum.

Dumnezeu a folosit un vas. L-a căutat și l-a găsit. A căutat un vas prin care să vorbească. Lui i-a dat vedenii, descoperiri. Lucrul frumos este că în cazul acestor 1615 de ori nu se poate pune nici un semn de întrebare. Fratele Branham a spus literal: „dacă se găsește un singur caz care să nu fie adevărat în proporție de 100%, vă cer să veniți la mine, iar eu îmi voi atârna pe piept și pe spate inscripția „proroc mincinos”. Totul a fost corect. „Așa vorbește Domnul” era „Așa vorbește Domnul”.

În comparație cu aceasta, trebuie spus cu tristețe că același lucru l-am experimentat noi, în acest loc. În general, din 1976 „Așa vorbește Domnul” nu era „Așa vorbește Domnul”. Nu vreau să intru în detalii, dar cel mai prețios lucru pentru mine și pentru noi este faptul că Dumnezeu a folosit o gură, a găsit un om prin care a putut vorbi cu adevărat, descoperindu-ne ce a vrut să ne spună. Am adus cu mine o singură predică, cea mai grea dintre toate. În această predică, fratele Branham a spus de mai multe ori: „Așa vorbește Domnul”. Este o predică foarte ciudată. Cine vrea s-o audă? La sfârșitul predicii, în ultimele două minute, fratele Branham spune: „Sunteți voi bucuroși? V-am spus adevărul. Toată expunerea este „Așa vorbește Domnul” ”. În acel moment, teama trebuie să vină peste noi.

Frați și surori, haideți să punem la inimă acest lucru. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie ascultat cu teamă, trebuie crezut și primit. Numai dacă aceasta are loc, putem conta pe lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu. Și vom vedea acest lucru în legătură cu poporul Israel. Aceasta va fi tema din Cuvânt în această seară. În legătură cu Biserica Noului Testament, cum a fost Dumnezeu cu Israel, cum a avut planul Său privitor la el și cât de multe probleme și necazuri au apărut mereu pe cale. Apoi, Domnul Dumnezeu a atins ținta cu o rămășiță, așa cum scrie Pavel în Romani 11. Ca și atunci, la fel și acum există o rămășiță care va ajunge la destinație.

Pentru acest serviciu, am ales cuvântul din Ezechiel 20 și toate versetele care aparțin de acesta, pentru a arăta seriozitatea care este legată de ascultare, de credință. Ezechiel 20.7, dar putem începe cu v. 5: „Spune-le: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „În ziua când am ales pe Israel, Mi-am ridicat mâna spre sămânța casei lui Iacov, și Mi-am arătat lor în țara Egiptului; Mi-am ridicat mâna spre ei, și am zis: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!””. Dumnezeu conducea afară, a

dat o promisiune în legătură cu stăpânirea țării, cea mai bogată țară de pe pământ. Acolo existau șapte feluri de fructe, era o țară în care curgea lapte și miere. V. 6: „*În ziua aceea, Mi-am ridicat mâna spre ei, ca să-i duc din țara Egiptului într-o țară, pe care o căutasem pentru ei, țară în care curge lapte și miere, cea mai frumoasă dintre toate țările*”. Deci, nu este vorba despre Elveția, ci despre Israel. În v. 7 scrie: „*Atunci le-am zis: „Lepădați fiecare urâciunile care vă atrag privirile, și nu vă spurcați cu idolii Egiptului! Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!”*. Cerința lui Dumnezeu era minimă. Și El a cerut-o. El cerea cel mai puțin. Cereea ca ei să fie legați de El, să-L onoreze și să-L slăvească pe El. Versetul 8: „*Dar ei s-au răzvrătit împotriva Mea, și n-au vrut să Mă asculte. Nici unul n-a lepădat urâciunile care îi atrăgeau privirile*”. Cu ceva timp în urmă am vorbit despre acest cuvânt, despre aceste gânduri. Pe scurt să fie spus: atunci când Dumnezeu ne cere ceva, trebuie să facem. Nu putem să-L urmăm pe Domnul în neascultare. Este imposibil. Oricine vrea să-L slujească și să-L urmeze pe Domnul, trebuie să fie ascultător, urmându-L apoi în credință și ascultare. „*Dar ei s-au răzvrătit împotriva Mea.*”

În v. 10 se spune: „*Și i-am scos astfel din țara Egiptului, și i-am dus în pustie*”. Aici găsim o afirmație pe lângă care nu putem trece. Dumnezeu a spus: „dacă voi faceți ce vă poruncesc Eu, veți avea viața”. De la început, Dumnezeu a legat viața de ascultare. În v. 11 scrie: „*Le-am dat legile Mele și le-am făcut cunoscut poruncile Mele, pe care trebuie să le împlinescă omul, ca să trăiască prin ele*”. Apoi, e vorba și despre Sabat. Dacă Dumnezeu poruncește Sabatul, El știe de ce o face. El are intenții bune. El vrea ca poporul Lui să se adune pentru serviciul divin, fără a fi ocupați cu vreo muncă, ci doar să fie în prezența lui Dumnezeu, pentru a se dedica serviciului divin. Și pentru că Dumnezeu a poruncit Sabatul, El sfințea poporul Lui care se aduna în ziua Sabatului. Acestea erau porunci date poporului Israel, ca semn. V. 12: „*Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc*”. Care îi sfințesc. „*Sfințește-i în adevărul Tău. Cuvântul Tău este adevărul.*”

Adevărata sfințire a unui copil al lui Dumnezeu are loc doar în deplina ascultare față de Dumnezeu și Cuvântul Său. Oricare alt lucru este o sfințire omenească și o autoînșelare. V. 13: „*Dar casa lui Israel s-a răzvrătit împotriva Mea în pustie*”. Apoi devine foarte serios. Cum

e cu tine, cum e cu mine? Cum stăm noi cu ascultarea noastră, cu dedicarea noastră? Cum stau lucrurile în viața noastră? Urmează v. 15: *„Chiar și în pustie Mi-am ridicat mâna spre ei și le-am jurat că nu-i voi duce în țara pe care le-o hotărâsem, țară în care curge lapte și miere, cea mai frumoasă din toate țările”*. Imaginați-vă pentru o clipă ce avem noi aici! Dumnezeu a jurat de două ori, a ridicat mâna, a dat o promisiune: *„am ales pentru voi o țară, cea mai frumoasă, coroana tuturor țărilor, păziți poruncile Mele”*. Dar ei s-au răsculat, au fost neascultători.

Fiți sinceri acum: ce poate face Dumnezeu cu oameni neascultători și împotriviți? Ce poate să facă?! El, izvorul adevărului, El, Dumnezeul adevărat! N-ar fi trebuit ca să intre Cuvântul Său în oameni ca și o sabie, n-ar trebui să avem teamă și respect? A fost împotrivire și nesupunere. Am putea striga: *„Dumnezeule, de ce?”*. De ce a trebuit să fie așa? Doar pentru a arăta natura căzută a omului, pentru a arăta că doar răscumpărarea deplină de pe crucea de la Golgota ne-a adus o inimă nouă și un duh nou. Și în legătură cu aceasta, credința adevărată și ascultarea corectă. Nu vreau să mai citesc de aici. Puteți citi voi. Dumnezeu și-a ridicat din nou mâna și a jurat, iar cei nesupuși au trebuit să sufere și nu au atins ținta.

Să ne întoarcem direct în Noul Testament, în Evrei 5. Cuvântul de aici ni se adresează nouă, celor care credem acum, care am luat Cuvântul precum o candelă pentru picioarele noastre, care suntem gata să umblăm în ascultare de credință, urmându-L pe Domnul. Evrei 5, de la v. 8, unde avem exemplul de ascultare pentru noi: *„măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-l ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice”*. Pentru cei care Îl ascultă. Ascultarea este mai bună decât jertfa, neascultarea este tot atât de rea precum păcatul vrăjitoriei. În Evrei 3 citim v. 12: *„Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu”*. Aici avem legătura dintre necredință și cădere. În Noul Testament, în 2 Tes. 2, ne este descrisă marea lepădare de credință, căderea de la adevărata credință. În v. 12 ni se spune încă o dată: *„Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu”*. Necredința înseamnă căderea din credință în

Domnul Dumnezeu. Apoi, în v. 15 scrie: „*câtă vreme se zice: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii”*”. Urmează o reamintire a ceea ce a trebuit Dumnezeu să facă în Vechiul Testament. El și-a ridicat mâna ca să jure că ei nu vor intra în țara făgăduită. Evrei 3.17-19: „*Și cine au fost aceia de care S-a dezgustat El patruzeci de ani? N-au fost oare cei ce păcătuiseră, și ale căror trupuri moarte au căzut în pustie?*”. Apoi vine a doua întrebare și răspunsul: „*Și cui S-a jurat El că n-au să intre în odihna Lui? Nu S-a jurat oare celor ce nu ascultaseră?*”. V. 19: „*Vedem dar că n-au putut să intre din pricina necredinței lor*”.

Frați și surori, în fiecare epocă Dumnezeu a avut un mesaj, au existat treziri și a fost întotdeauna o rămășiță care a crezut, care a mers mai departe cu ceea ce făcea Dumnezeu în acel timp. În special din timpul Reformei încoace, în fiecare trezire au existat oameni care au crezut, care erau ascultători, care au primit Cuvântul în măsura în care a fost predicat. Același lucru se aplică în timpul nostru. Credința și ascultarea aparțin una de cealaltă. Acestea arată respectul nostru față de Dumnezeu. Recent, am cercetat acest subiect. De exemplu, atunci când Domnul spune în Marcu 16.16, „*Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit*”, nimeni nu poate spune „eu cred și este suficient”. În acest caz, respectul față de Cuvânt lipsește. Lipsește respectul față de porunca dată de Dumnezeu. În acest mod se instalează neascultarea chiar de la început. Credința aparține de ascultare și ascultarea aparține de credință.

În Evrei 4.2 se spune: „*Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit*”. Pentru ce a fost predicat Cuvântul? Cu ce scop a vorbit Dumnezeu? A vorbit El în vânt sau a vorbit cuvintele vieții? El a scris poruncile pe table de piatră, le-a dat lui Moise și, iată, atunci când acesta a ajuns la poalele muntelui, a văzut încălcarea primei porunci, „*să nu ai alți dumnezei afară de Mine*”. Aaron făcuse deja un vițel de aur, iar dansul în jurul vițelului a început. Ce a putut face Moise în afară de a rupe în bucăți aceste table?! Au fost sfărâmate în bucăți. Cu siguranță Moise gândea: „*Atotputernicul Dumnezeu a vorbit, eu am văzut cum El a gravat scrisul cu mâna Lui*”.

Dumnezeu a scris porunca cu mâna Lui: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, să nu ai alți dumnezei în afară de Mine, să nu-ți faci nici o asemănare a lucrurilor din cer sau de jos, de pe pământ, să nu te închini în fața lor, să nu le slujești!”. Aceasta a fost prima poruncă. Ciudat e că dacă citești în diferite catehisme, cele mai multe au lăsat doar două rânduri din această poruncă, „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, să nu ai alți dumnezei în afară de Mine”. Doar atât! Tot ce urmează a fost lăsat în afară în cele mai multe catehisme. Și ei nici nu știu. În toate marile biserici, fie cea de la Roma sau în cele ortodoxe, nu există decât învățături omenești, despre Maria și Iosif, etc. Tot felul de precepte. De ce? Pentru că au nesocotit Cuvântul. Fiți cinstiți: dacă cineva nesocotește prima poruncă, ce va fi cu toate celelalte, ce se va întâmpla cu ele? Frați și surori, a sosit timpul să citim Scriptura cu precizie, rugându-L pe Dumnezeu să ne dea ascultare și credință, ca să atingem ținta.

De fiecare dată, necredința și neascultarea au fost mustrate de către Dumnezeu. De aceea, în 1 Cor. 10, se spune că cei mai mulți n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, într-o singură zi pierind 23.000. Urmează întrebarea: la ce le-a folosit Cuvântul? La ce le-au folosit făgăduințele, la ce le-a folosit mana dată de Dumnezeu, stânca lovită de Moise, cu apa țâșnind, iar Pavel scrie că Stânca era Hristos, din care au băut toți. Prin voia lor personală, prin nesupunere și neascultare, ei nu au ajuns la destinație. Noi citim din Noul Testament, noi vrem să ajungem la destinație, vrem să trecem de la credință la vedere. De aceea, mesajul a răsunat ca să ne aducă înapoi în voia lui Dumnezeu. Din această cauză vine și avertizarea din Evrei 3.12: „*Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu*”. Deci, credință și ascultare. La început am cântat *Numai să crezi*. Credința este accesul în toate făgăduințele lui Dumnezeu, care sunt „da” și „amin”.

Pentru că azi avem în mijlocul nostru un mare număr de tineri, presupunem că ei nu au trăit încă personal harul lui Dumnezeu, că nu au trăit încă pocăința și nașterea din nou. Vreau să citesc două sau trei texte și vreau să subliniez că începutul trebuie să fie corect. Nu putem avea ore biblice pentru avansați dacă nu a fost făcut încă începutul cu Domnul, dacă ascultarea de credință și pocăința nu există încă în viața

noastră. Voi toți știți că la prima predică din ziua de Rusalii, oamenii s-au strâns, iar Cuvântul a străpuns inimile lor ca o sabie. O, dacă ar fi trecut ca o sabie prin inima poporului Israel! Dacă ar fi pătruns doar, ca să poată fi simțită în interiorul lor! În Vechiul Testament, o inimă de piatră, în Noul Testament, o inimă de carne, ca să poată simți, ca să poată fi străpunși în inimă, cum scrie în Fapte: „ei au rămas străpunși în inimă și au spus apostolilor: ce să facem ca să fim mântuiți?”. De asemenea adunări avem nevoie, ca oamenii să întrebe: „fraților, spuneți-ne ce trebuie să facem ca să fim mântuiți, ca să devenim credincioși cum sunteți voi, ca să experimentăm botezul cu Duhul așa cum l-ați trăit voi?”. A urmat răspunsul: „*Pocăiți-vă*”, *le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh”*.

Oricine citește în Fapte, în special cele două versete din cap. 10, unde avem minunata mărturie a lui Petru, în v. 39 și cele care urmează: „*Noi suntem martori a tot ce a făcut El în țara Iudeilor și în Ierusalim. Ei L-au omorât, atârându-L pe lemn. Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi, și a îngăduit să Se arate, nu la tot norodul, ci nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, nouă, care am mâncat și am băut împreună cu El, după ce a înviat din morți*”. Să ne oprim aici puțin. Cel Înviat s-a arătat celor doi ucenici, celor 11, apoi persoanelor individuale, apostolilor, care au mâncat și au băut cu El după înviere. Știți voi ce a însemnat aceasta pentru cei de la început, în deosebi pentru Petru, care avea probleme în a-L mărturisi pe Domnul, deoarece o slujnică i-a vorbit? Acum, după înviere, el a mâncat și a băut cu Domnul înviat. Erau martori ai învierii Lui. Apoi, citim în v. 42 și 43, puterea pătrunzătoare a proclamării mesajului divin este dată: „*Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului, și să mărturisim că El a fost rănduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți. Toți proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor*”. Și a poruncit. „El ne-a poruncit.” A dat marea trimitere.

Frați și surori, mai avem nevoie de ceva? Vestirea mesajului divin, a cuvântului crucii, a cuvântului împăcării, al iertării este predicat tuturor celor care îl cred. Iertarea păcatelor, în Numele Lui, este dată așa cum este scris: „*Toți proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor*”.

Tinerilor și toți ceilalți care nu ați avut încă trăirea pocăinței, primiți-o azi! „Toți prorocii mărturisesc despre El, despre Domnul Isus Hristos, că toți cei care cred în Numele Lui primesc iertarea păcatelor.” Credeți-o astăzi și vă va fi dăruită astăzi! În Fapte 13 avem, de asemenea, minunate experiențe relatate aici. Citim pe scurt versetele 37 și 38: „*Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor*”. Nu o iertare pe care s-o pronunțe cineva într-o cămăruță pentru spovedanie, ci prin oferta de har prin propovăduirea lui Isus Hristos cel răstignit. Prin credința în El, iertarea se primește în același ceas, așa cum spune un cântec german, „cel care privește cu credință la Isus cel răstignit este mântuit în acel moment”.

Acum vine ceva foarte puternic, pe care Pavel îl rezumă aici. Fapte 13.47 și 48: „*Căci așa ne-a poruncit Domnul: ,Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului*”. Acest lucru este scris în Isaia 49.6, referitor la Domnul nostru. Acum, Pavel folosește cuvântul profetic referitor la Domnul nostru, punându-l în legătură cu continuarea slujbei, și citându-l literal. Citesc din Isaia 49. 6-7: „*El zice: “Este prea puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului*”. De aceste versete aparține și v. 8: „*Așa vorbește mai departe Domnul: ,La vremea îndurării Te voi asculta, și în ziua mântuirii Te voi ajuta*”. Să mergem înapoi la Fapte 13 și să citim v. 47 și 48. Biserica a fost pusă în slujbă pentru a da mai departe Evanghelia, mesajul divin, și noi îl purtăm până în ziua de astăzi, predicând același mesaj. „*Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului*.” Aceasta este predica noastră de astăzi: Isus Hristos, Lumina lumii. Prin El au văzut Neamurile lumina și au trăit mântuirea. V. 48: „*Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică, au crezut*”.

Dumnezeu a alocat un timp pentru Israel, după care a venit schimbarea, întorsătura. Dumnezeu a deschis ușa Neamurilor. Putem citi în Fapte 22, când Domnul a chemat apostolul, când i-a dat îndrumări directe. În ambele capitole scrie acest lucru. În cap. 22 și cap. 26. În Fapte 22, de la v.6, avem o relatare minunată, iar din v.12

apare Anania, un om al lui Dumnezeu, care a venit la Saul și spune în v.13: „*El mi-a zis: “Frate Saule, capătă-ți din nou vederea!” Chiar în clipa aceea, mi-am căpătat vederea, și m-am uitat la el. El mi-a zis: “Dumnezeul părinților noștri te-a ales să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit și să auzi cuvinte din gura Lui”*”. Urmează v. 21, în care se vorbește despre trimiterea la Neamuri: „*Atunci El mi-a zis: “Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri...”*”. De ce am citit eu aceste versete? Voi toți știți de ce. Pavel și-a primit chemarea și trimiterea, dar aici, Anania, un bărbat înzestrat cu daruri profetice, a fost trimis la el, pentru a confirma chemarea divină pe care a primit-o el. Pentru Pavel, aceasta a fost o întărire. În momentul în care omul lui Dumnezeu a spus: „capătă-ți vederea!”, el și-a căpătat vederea. În acest caz s-a știut că nu a vorbit un om, ci a fost „așa vorbește Domnul”.

Frați și surori, pentru mine e foarte greu să revin mereu la aceste lucruri, dar am citit încă o dată în citatele fratelui Branham, când i-au fost date instrucțiuni ca să predice în Jeffersonville mesajele destinate Bisericii, și el spune că în alte locuri și biserici nu poate prezenta chestiuni de învățătură așa cum putea să facă în Biserica locală. Noi am căutat afirmațiile sale referitoare la hrana pe care trebuia să o depoziteze. Ne-am întors la 1 aprilie 1962, când i s-a spus lucrul principal. Acum, țineți-vă bine pe scaune: Dumnezeu folosește întotdeauna exemple pământești pentru a arăta lucruri dumnezeiești, toate pildele sunt de natură pământească, fie cea cu țarina și Semănătorul, toate cele șapte pilde. În acea vedenie fratele Branham a fost înștiințat să nu meargă în Elveția. Prima dată i s-a spus că vor fi cinci adunări cu el, după care a rămas doar una.

Atunci, Îngerul Domnului i-a vorbit: „ei nu te vor pe tine, ci doar numele tău, pentru a aduna mulțimile, dar pentru vestire au chemat alți frați”. Apoi, i s-a spus: „nu fă această călătorie în Elveția, ci întoarce-te în Jeffersonville”, iar fratele Branham s-a văzut cărând un coș mare în care erau diverse legume, cartofi și ridichi, etc. Să vă mai spun o dată? Aceleași legume naturale mi-au fost amintite mie în 2 aprilie 1962. Nici n-am vrut să vorbesc despre asta, dar Domnul a spus clar și cu voce puternică: „depozitează hrana”. Apoi au fost numite legume naturale, făină, cartofi și altele. Și ce-am făcut eu? Cine este astăzi aici? Noi am cumpărat legume și le-am pus în pivniță.

Vă spun așa cum a fost. Apoi, fratele Branham mi-a spus în 3 decembrie 1962: „frate Frank, tu nu ai înțeles ce ți-a spus Domnul, tu ai stocat alimente naturale, crezând că vine o foamete naturală”. Apoi, el a spus că Domnul va trimite o foame după auzirea Cuvântului Său. Deci, hrana spirituală este Cuvântul făgăduit pentru acest timp. Frați și surori, eu nu vă spun povești, ci vă vorbesc despre acea parte care a condus la vestirea mesajului în toată lumea. Așa cum Anania a venit la Saul și a vorbit cu el, la fel l-a folosit Dumnezeu pe fratele Branham ca să îmi dea înțelesul acelei vorbiri. La sfârșitul discuției, fratele Branham mi-a spus: „așteaptă cu împărțirea hranei până vei primi și restul de hrană care aparține de aceasta”.

Acum, închipuiți-vă: dacă se calculează diferența de fus orar de 7 ore, veți afla că momentul în care fratele Branham a vorbit în SUA, în 1 aprilie 1962, coincide cu momentul în care mi-a vorbit Domnul, în 2 aprilie 1962, înainte de răsăritul soarelui. Acolo era seară, aici era dimineață. El a spus același lucru, deoarece aparține de aceeași slujbă. Apoi ajungem la înțelegerea faptului că Dumnezeu are un plan pentru timpul sfârșitului. De aceea, noi am ieșit de peste tot și nu am urmat basme meșteșugit alcătuite. Este scris: „vin zile când nu voi trimite o foame după pâine și sete după apă, ci o foame după auzirea Cuvântului lui Dumnezeu”. Timpul a sosit, și Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru asta.

Prin harul Său putem trăi ultima parte a planului divin de mântuire. Îmi aduc aminte că fratele Branham a fost un om ca Ilie, un om ca tine și ca mine, dar Dumnezeu l-a putut folosi în mod puternic. Am stat cu el la aceeași masă, am mâncat și am băut împreună cu el, am fost cu el în mașina lui, el conducea, iar eu stăteam la dreapta lui, iar în spate stăteau frații Woods și Sothmann. Era un om ca tine și ca mine, care mânca și bea, care dormea, ca noi toți. Dar apoi, prin puterea unei chemări și trimiteri divine, prin predestinare, cum a fost și cu profetul Ieremia...În capitolul 1.6 scrie: „înainte să te fi format în pântecul mamei tale, te-am pus deoparte ca să te fac proroc al neamurilor”. Acum, spuneți-mi: îl predicăm noi pe Pavel sau pe William Branham? Nu. Noi predicăm Evanghelia deplină, Îl predicăm pe Isus Hristos, dar vă rog, nu așteptați de la mine ca eu să trec pe lângă ce a făgăduit Dumnezeu pentru acest timp. Nu trebuie să fie așa. Aici suntem în acel punct în care vorbim despre Israel. El a fost

nesupus, ei nu au renunțat la idoli lor, nu L-au urmat și nu L-au ascultat pe Domnul, ci au mers înainte pe căile lor.

Încă un gând care îmi vine acum, în legătură cu iunie 1958. Cei mai mari evangheliști din lume s-au strâns acolo. Era o mare platformă care uneori părea prea mică. Ei luau microfonul și alergau încoace și încolo. Și toți au trecut pe lângă ce făcea Dumnezeu. Seară de seară, după predică, fratele Branham se ruga pentru bolnavi, la sfârșitul adunării. Toți erau uimiți și își spuneau unii altora: „așa ceva nu s-a mai văzut niciodată pe pământ, e o slujbă puternică”. Dar...Acum vine marele „dar”: ei au rămas unde erau înainte, în aceeași învățătură, în aceeași denominațiune, nu au primit nicio corectură și nu au primit nicio descoperire.

Frați și surori, Dumnezeu nu ne va întâlni niciodată pe căile noastre. El ne cheamă afară ca să ne vorbească pe calea Lui, pentru a ne conduce așa cum a decis El în planul Lui. Nu am citit aici? Să recunoaștem voia Lui, să-L vedem pe Cel Neprihănit, să auzim cuvinte din gura Lui. Faptele Ap. 22.14. Noi credem din toată inima că Dumnezeu l-a chemat pe fratele Branham în mod supranatural, l-a binecuvântat peste măsură, într-un mod pe care nu ni-l putem imagina. El vorbea încă cu persoana care stătea în fața lui și, în același timp, avea o vedenie în timp ce vorbea. În Duhul, el era transpus într-o altă lume. Având ochii deschiși, Dumnezeu îi arăta o vedenie în timp ce el vorbea cu o persoană. Dumnezeu îi arăta ce probleme avea acea persoană. Frați și surori, e ușor de spus: „Dumnezeu l-a folosit!”. Dar gândiți-vă o clipă la felul cum l-a folosit Dumnezeu pe acest bărbat ca pe un vas, cum l-a luat, cum l-a folosit. Încercați voi înșivă, puteți încerca! Nu!

Noi îi mulțumim lui Dumnezeu că în timpul nostru s-a manifestat același semn al lui Mesia, aceeași slujbă a avut loc, cum a fost atunci când Domnul era pe pământ. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru privilegiul că putem crede acum așa cum spune Scriptura. Nu în necredință, nu pe căile noastre, nu în lucrurile pe care le făceam și pe care le cunoșteam, ci să facem un nou început cu Dumnezeu. Israel și fiecare trezire care a trecut ne sunt exemple. Că tot veni vorba... Cred că am lăsat în birou articolul în care se spune că Biserica Anglicană cere și roagă Biserica Romei să o primească. Toți se întorc în sânul mamei. Dar chiar în acest timp a răsunat mesajul: „voi,

poporul Meu, ieșiți afară, despărțiți-vă de ei și nu atingeți nimic ce este necurat!”. Sunt convins că acesta este cel mai important timp din istoria planului de mântuire. În acest context, aducem și rugămintea ca să nu lăsați ziua cercetării lui Dumnezeu să treacă pe lângă voi. Să nu aveți nicio împotrivire față de Dumnezeu și Cuvântul Său. Smeriți-vă sub mâna puternică a lui Dumnezeu, apoi vom beneficia de har și ajutor la vreme de nevoie. Vedem că o denominațiune predică și practică învățătura că harul înseamnă că totul este iertat și că fiecare poate trăi cum dorește: „Cine vrea să își taie părul, poate să o facă, cine vrea să poarte pantaloni, o poate face”. În legătură cu această învățătură, care se răspândește peste tot, mi-a venit acest text biblic despre harul lui Dumnezeu, care ne învață să spunem „nu” păgânătății și să trăim cu evlavie încă din acest timp. Acest cuvânt îl citesc din Tit; e un cuvânt despre harul lui Dumnezeu.

Este foarte rău că oamenii înțeleg greșit Cuvântul lui Dumnezeu, încercând să își justifice propriile căi. Tit 2, adresat direct tuturor care s-au pocăit, care și-au dedicat viața lui Dumnezeu și celor care o vor face acum. Tit 2 de la v. 11: *„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie”*. Tuturor oamenilor! Trebuie doar să fie primit. Apoi, apostolul privește în viitor: *„așteptînd fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune”*. El încheie cu aceste cuvinte: *„Spune lucrurile acestea, sfătuieste și mustră cu deplină putere. Nimeni să nu te disprețuiască”*. Dragi frați și surori, se va fi meritat pentru fiecare dintre noi predicarea Evangheliei depline cu toată seriozitatea. Numai acela care o primește, care primește harul, privilegiul de a refuza toată păgânătatea și care trăiește cu evlavie deja în această vreme. Așa cum a spus Domnul nostru, „voi nu sunteți din această lume, după cum nici Eu nu sunt din această lume”.

Să facem un rezumat. Domnul Dumnezeu are un plan de mântuire. Ne-a arătat ce intenții bune avea cu Israelul. Un popor firesc, o țară naturală, cu promisiuni, cu toată grija pe care Dumnezeu o putea oferi. Dumnezeu a făcut totul, ei nu duceau lipsă de nimic și,

totuși, ei nu s-au supus, au umblat pe căile lor, nesocotind ce a spus Dumnezeu, ce a poruncit El, și asta a dus la pierzarea lor. Vă rog să luăm pentru noi această lecție, să nu mergem pe căile noastre gândind că vom reuși cumva. Vom reuși doar dacă se împlinește cuvântul din Isaia 55: să se lase cel rău de gândurile lui, omul nelegiuit să se lase de căile lui și să se întoarcă la Domnul. Apoi mergem la Matei 7.13: *„Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea”*.

Încă un cuvânt adresat în special tinerilor. Ascultați chemarea Domnului, îndreptată către toți, fără excepție: „veniți la Mine, voi toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă pentru sufletele voastre”. Domnul vrea să facă asta chiar azi. Nu doar învățătură, nu doar acces în planul de mântuire, ci El vrea să ne dea odihnă sufletelor noastre, vrea să dăruiască lucrurile de care avem nevoie pentru a ajunge la destinație, făcând legătura dintre credință și ascultare. Apoi se împlinește cuvântul: „dacă trimit pe cineva și voi îl primiți, voi Mă primiți pe Mine, și oricine vă ascultă pe voi, Mă ascultă pe Mine”, până la cuvântul: „dacă cineva primește un proroc, va primi răsplata unui proroc”. Sunt destule versete care ne arată calea în mod clar. Să luăm seama și să ne cercetăm dacă suntem în acord cu ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său, cu ce ne-a poruncit.

În încheiere vrem să-I mulțumim lui Dumnezeu din toată inima pentru harul și privilegiul pe care ni le-a dat pentru a intra în Locul Prea Sfânt, pentru a auzi cuvintele Lui, pentru a le crede, neavând nicio opoziție, ci precum Maria, noi primim toate cuvintele în noi și ne gândim la ele în inima noastră. Sunteți de acord? Amin. Atunci, haideți să ne ridicăm și să-I mulțumim Domnului împreună. Poate chemăm 2-3 frați să se roage. [...]

Documentul care ne acuza nu mai există. Este nimic. Așa este scris, așa s-a întâmplat. Așa este. Acum am o cerere specială. Doresc ca sora Lotte să vină în față, timp în care vreau să vă transmit salutări din partea fraților. Sora noastră e aici. Vă voi spune de ce am chemat-o pe sora noastră aici. Ea a împlinit 99 de ani. Da. 99 de ani. Se vede clar că Domnul a purtat-o prin toate. Ne cunoaștem de 35 de ani. E minunat să vezi cum îi conduce Dumnezeu pe ai Săi. Soră dragă, mi-ar plăcea să rămâi până la venirea Domnului. E dorința ta? Înseamnă că Domnul vine foarte curând. Fii binecuvântată! Toată Biserica te

iubește și îți urează binecuvântările lui Dumnezeu și o viață lungă. Domnul să ne binecuvânteze pe toți! Ce să mai spui? Suntem o mare familie. Domnul spune: „cine sunt frații Mei, cine sunt surorile Mele? Toți cei care fac voia Tatălui Meu ceresc”, din toate limbile, popoarele și națiunile.

Să avem grijă ca după serviciul divin niciunul să nu îl deranjeze pe celălalt. Să închidem gura și să rămânem în rugăciune liniștită. Când gura este închisă, inima se roagă, iar gândurile se ridică spre cer. Adevărații copii ai lui Dumnezeu au o minte limpede. Ei înțeleg totul mai bine decât necredincioșii. Adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt oamenii cei mai normali de pe pământ. Domnul să ne binecuvânteze și să fie cu noi! Sunt bucuros pentru această seară și pentru toți cei care au venit. Acum ne vom ridica mâinile și vom cânta *Tu ești vrednic*. [...] Și tot poporul să spună „amin”.